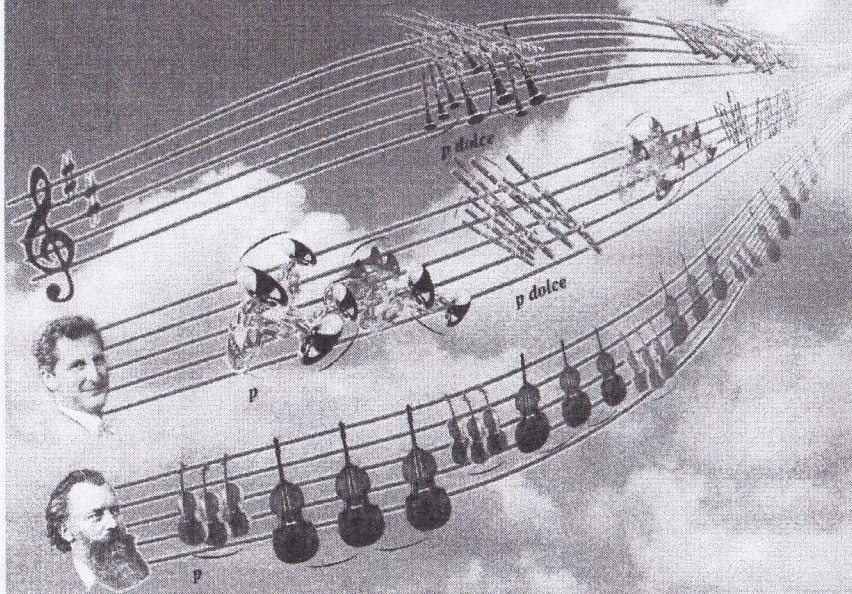

Rossini: Den tyvagtige skade, ouverture

Brahms: Symfoni nr. 2

Søndag d. 26. marts 2017 kl.15

Askov Højskoles festsal

Forårsfilharmonikerne

Dirigent: Giordano Bellincampi

Gratis adgang

Koncerten støttes af: Augustinusfonden, Toyota Fonden, Oticon Fonden,
Lis Jantzens Mindefond, Kapelmesterforeningen, Ellen Wulffs Mindefond

Koncert med Forårsfilharmonikerne 2017
Askov Højskole søndag 26. marts kl. 15

Gioacchino Rossini (1792-1868):

Ouverture til Den Tyvagtige Skade

Johannes Brahms (1833-1897):

Symfoni nr. 2, D-dur, opus 73

Dirigent: Giordano Bellincampi

Fri entré.

Stævnet sponseres af:

Toyota Fonden

Augustinusfonden

Lis Jantzens Mindefond

Kapelmesterforeningen

Oticonfonden

Ellen Wulffs mindefond

Giordano Bellincampi er blandt de internationalt mest anerkendte danske dirigenter. Han er for øjeblikket meget rost som musikchef hos Duisburg Filharmonikerne og Auckland Symphony Orchestra og som chefdirigent for Kristiansand Symfoniorkester, sideløbende med gæsteengagementer i hele verden. Giordano debuterede som dirigent i 1994, blev i 1997 tilknyttet Den Jyske Opera og dirigerede her alle operaens hovedværker, i årene 2005-13 som operachef. Han er stadig internationalt en efterspurgt operafortolker og har sideløbende haft en blomstrende karriere som chefdirigent for danske og udenlandske orkestre og operaer. Han er desuden docent på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Giordanos kalender er altid tætpakket med engagementer og vi er derfor stolte over at han nu for sjette gang vil bruge en weekend i selskab med Forårsfilharmonikerne.

Forårsfilharmonikerne er et symfoniorkester, der mødes hvert år i en weekend i marts for at indstudere et stort symfonisk værk; i år er det 27. gang. Konceptet er det samme som altid: vi har store ambitioner og sigter efter det højest mulige musikalske niveau uden skelen til at orkestret primært består af amatørmusikere. Dette mål indfries ved at deltagerne i orkestret "håndplukkes". Denne fremgangsmåde har været medvirkende til at vi gennem årene har kunnet løfte store og komplicerede værker og været i stand til at afslutte weekenden med gode koncerter søndag eftermiddag.

Operaen Den tyvagtige Skade, uropført i 1817, er et melodrama i to akter. Den handler om et forelsket par som ikke kan få hinanden, krydret med den tyvagtige skade som stjæler af sølvstøjet. Det er sjældent at hele operaen opføres, langt mere kendt er ouverturen, der jævnligt spilles som selvstændigt værk. Det fortælles at Rossini blev låst inde da han skulle skrive ouverturen og at han leverede de færdige nodeark et efter et gennem vinduet til skrivelserne som skulle skrive de enkelte orkesterstemmer.

Markant i ouverturen er brugen af lilletromme og så de utroligt iørefaldende melodier som Rossini var en mester i og som enhver vil kunne synge med på efter koncerten.

Brahms' 2. symfoni, uropført 1877, er en vaskeægte klassiker i orkesterlitteraturen, på en gang meget traditionel i såvel orkestrering som form og samtidigt spændende fra en næsten wienerklassisk lethed i 3. satsens scherzo til pompøs romantik i 1. satsen. Brahms havde stort besvær med sin første symfoni, som han vidste ville blive målt mod giganten Beethoven, og det tog 15 år at få den færdig. Anden symfoni, derimod, blev komponeret året efter i løbet af en sommerferie i det idylliske sydlige Østrig. Det er nok den mest lyriske og åbne af Brahms' 4 symfonier, måske også fordi offentliggørelsen af den første symfoni havde lettet presset på Brahms' skuldre. Symfonien har fire satser; de to ydersatser er stort anlagte hurtige satser, mens anden sats er en smægtende langsom sats og 3. sats veksler mellem en allegretto stemning og den lette og hurtige scherzo.

Selvom symfonien overordnet set har en positiv og varm tone, er der også mere dystre passager – specielt i 1. og 2. sats som giver symfonien en karakteristisk nerve. Desuden betyder denne opbygning at symfonien passer ind i den romantiske skabelon hvor en "udfordring" eller sørgmodighed introduceres i 1. sats for så gennem de følgende satser at udvikle sig til den totale triumf i slutsatsen. I Brahms' 2. symfoni er der dog stadig en rest af mystik og usikkerhed ved starten af 4. sats, men denne fejes snart væk og resten af satsen er et langt festfyrværkeri af triumferende melodier og glæde. Symfonien bliver af og til omtalt som "pastoral" på grund af de mange gode og opløftende temaer med et vist landligt præg, og som en sammenligning med Beethovens 6. symfoni. Musikken er dog umiskendeligt Brahms, og han skulle siden vise sig som en af de absolut største symfonikere med fire fantastisk velskrevne symfonier.